

Életem legelső élménye egy vágás volt a fejemen, amikor kiemeltek anyám hasából.

A heg, ahol nem nő hajam, mai napig emlékeztet arra, honnan indultam.

Sárga fényvel világít a lámpa apám arcára, amint üvölt anyám felé. Nem értem, mi a probléma, de nem lepődöm meg.

Mindig kiabálnak.

Ez az emlék 3 éves koromból van, és bár homályos, sosem felejtettem el. Nem sokkal ezután apa elköltözött tőlünk.

“Megint megyünk a Fürdő Nénihez!” - apával utazunk, azzal a nővel találkozunk, akit apa hotelekben ismert meg, amikor én még nagyon kicsi voltam, így nem is emlékszem, mikor láttam először. Jelenléte kiskoromtól természetes, mint egy második anya. Anya nem tudhatja, hogy találkozunk vele. Akkor még nem-tudom, hogy miért.

Apa vett egy telket egy szőlőhegyen a Fürdő Nénivel.

Van rajta egy kicsi présház, a téglák között befúj a szél, padló nincs, csak sár.

A földön egy matrac fekszik és egy kopott asztal áll a szoba közepén.

Apa mostantól itt lakik, és én minden héten mehetek hozzá.

Nincs fürdőszoba, így műanyag vödrökben fürdünk esővízzel.

Itt nincsenek szomszédok, sem más emberek.

A Néni minden héten jön, és akkor együtt dolgozunk a kertben.

Mindig van mit csinálni.

Először a szőlőt vágjuk ki, tüzeljük el, aztán csináljuk a kerítést, majd ültetünk.

Addig csináljuk, amíg lemegy a nap.

Apa azt mondja: “Látod, ezt az egészet érted csinálom, és ha majd nagy leszel, lesz valamid, amiből el tudsz indulni, mert nekem sosem volt. Nekem nem segített senki.”

Hétköznap anyukámnál laktam egy apró, falusi sorházban a nagybátyámmal.

Ő visszaköltözött, miután elváltak a feleségével.

Otthon nem beszélhettem a Néniről, mert anya nagyon kiakadt, és ha hazahoztam valamit, amit tőle kaptam, ő kidobta azt.

Megint öklendezem. Mindig ez van, ha közeleg az ebédidő. Az óvodában a szabály az, hogy mindent meg kell enni. És ezért nekem minden nap hányingerem van. Sohasem bírtam elviselni, ha erőltetnek. Akármiről is van szó, ha lefogtak, bepánikoltam és lehánytam az illetőt.

Hátrányos helyzetű, roma gyerekekkel jártam óvodába. Hiába kerestünk más helyeket, sehova nem vettek fel. Ezek a gyerekek erőszakosak és megkeseredettek voltak, csakúgy, mint az óvónénik.

A gyerekek otthonról hozták az agressziót, a káromkodást és minden egyebet.

A fiúk rendszeresen verték a lányokat, azok meg próbáltak menekülni.

Én voltam az egyetlen, aki kiállt magáért, és az egyetlen, aki büntetést kapott ezért.

Sokszor órákig álltam egy sarokban, de sosem bántam.

Megszoktam az egyedülletet.

Mindig én voltam a legjobb barátom és a fejemben újabb és újabb történeteket találtam ki.

Rengeteg helyre elutaztam fejben, rengeteg életet éltem meg.

Itt ülök egy tál étel előtt, amit sosem fogok megenni. Sírok és öklendezem, mint mindig, amikor pánikolok. Ordítóznak velem, annyira félek, felfordul a gyomrom. Belehányok a tányérba. Ettől csak még dühösebbnek látszanak, elkezdenek fenyegetőzni. Bárcsak itt lennének a szüleim. Ott ülök a hányásom felett és zokogok.

Ezután sem tudtunk átiratkozni másik óvodába.

Este felébredek, nagyon félek, nem tudok aludni. Sokszor van ilyen, elkezdem kapkodni a levegőt, majd megfulladok, és átmegyek anya szobájába, ahogy máskor is, ahogy szinte minden éjszaka. Látom, hogy apa is ott van. A keze be van kötözve, és bár akkor még nem tudom felfogni, mit látok, de legbelül tudom, hogy valami hülyeséget csinált. Megint.

Addig sosem jártunk nyaralni, apával a nyarakat általában a szőlőhegyen, a Telken töltöttük és dolgoztunk.

De ezután egy csomó érdekes helyre mentünk, emlékszem akkor nagyon felszabadultnak éreztem magam.

Elmentünk állatkertbe, moziba, láttunk óriási plázákat és még csoki-kiállításra is mentünk.

Apa felújította az egész házat a Telken, emlékszem mindig, amikor mentem, valami más volt.

Az egyik fóliával lefedett raktárból épített nekem egy saját szobát, és én nagyon örültem neki.

Bár egyedül aludni nem voltam hajlandó. Sem ott, sem otthon.

Sosem voltam képes rá, annyi árnyat képzeltem valóságosnak és valószínűleg ezen az sem segített, hogy előbb láttam horrorfilmet apánál, mint mesét.

Apa mindig azt mondja, értem csinál mindent. Miattam dolgozik, miattam éóíti az egész telket, hogy nekem jobb legyen, hogy nekem ne kelljen megtennem, amit neki. Arra gondolok, hogy én soha nem leszek ilyen erős és soha nem fogok tudni ilyen fájdalmas áldozatokat hozni. Gyávának érzem magam.

Az én szüleim bántalmazó családokból jöttek. Ezt kiskorom óta tudom. Ők soha nem kapták meg a minimumot sem. Sokszor meséltek nekem a gyermekkorukról.

Próbáltak változtatni, hogy nekem jobb legyen és ez sikerült is. Megtették, amit tudtak, de tudom, hogy a többen nekem kell változtatnom.

“Ha nem teszed meg, valami szörnyűség fog történni. Csak érzem. Rosszabb, mint a halál. Merülj a víz alá, érintsd meg az alját. Nem számít, milyen mély.”

Kényszerek. Gondolatok.

Mindig félttem a víztől. Talán pont ezért akarta, hogy lemenjek. Ezt a hangot sosem tudta még elhallgattatni semmi és senki. Azóta vannak kényszereim, amióta az eszemet tudom.

Aztán egyre rosszabb lett a helyzet.

Felébredek, muszáj pontosan úgy csinálnom, ahogy kell... tartani kell a sorrendet... muszáj... először a padlót érintem meg, muszáj, tartani kell a sorrendet, egy, kettő, három, aztán jobbra, balra, jobbra...

Minden egyes nap, minden egyes óra erről szólt számomra.

Az elköszönésre, a sétálásra, az evésre és minden másra is volt rituálém.

A testem egyre jobban kicsúszott az irányításom alól.

Kötelező volt megtennem.

Máskülönben szenvedtem.

Nem igazán tudom éreztetni ezt olyan emberrel, aki nem küzd hasonlókkal. Leírhatatlan érzés.

Az érzés, ami ilyenkor elárasztja a testemet, rosszabb, mint bármi, amit el tudok képzelni.

Valami szörnyű.

Többé nem voltam ura a testemnek, sőt, rab voltam benne és ezt csak anya vette észre.

Anya sokkal többször agresszív velem, mint apa, de ettől még figyelt rám.

Nem volt egyszerű velem az élet.

Alig pár órát aludtam egy nap, folyton felkeltem és ha elaludtam az sem tartott sokáig. Paranoiás voltam, és folyton úgy éreztem valaki figyel.

Plüssökből építettem több méter hosszú barikádokat az ajtóim elé, hogy vigyázzanak rám.

Hiperaktív gyerek voltam.

Nem a jó értelemben.

Minden ébren töltött percemben szaladtam, ugráltam, ordítottam, énekeltem.

Imádtam énekelni.

Mindig frusztrált voltam.

Ilyenkor vertem, ütöttem anyát, általában akkor, ha apa elment és visszaadott anyának egy apás hétvége után.

A nagybátyám rengeteg programra vitt el, ahol ismerkedhetek más gyerekekkel.

Nem járt sok sikerrel, nem nagyon szerettem a velem egykorú gyerekeket.

Nem voltam szociális.

Nem mertem hozzájuk szólni vagy odamenni.

Mindig jobban tudtam beszélgetni a felnőttekkel, de zavart, hogy azok nem vettek komolyan.

Nem éreztem magam gyerekeknek.

Legalábbis felszabadult gyerekeknek nem.

Egy hosszú-hosszú földesút vezet be a Telekre. Apa itt tanít engem vezetni, eleinte az ölében, aztán amikor elég hosszú a lábam, már mellettem ül. Apa autószerelő, így sosem tudom,

milyen kocsival fog megjelenni (amit éppen szerel), de a kedvencem, amikor a Ford Transittal mehetek. Ez a saját kocsink, és ezen tanultam meg vezetni. Néha amikor esik az eső, olyan nagy a sár, hogy a térdemig ér. Ilyenkor beragadunk a kocsival és tolni kell. Volt, hogy órákig próbáljuk elmozdítani az autót, néha óvodába se megyek emiatt. De szeretem csinálni, mert erősnek érzem magam tőle. Ha nagyon nagy a sár, be kell sétálnunk a Telekig, ami ijesztő, mert erdő van és szántóföld és bármikor jöhet vaddisznó. Sokszor találkozunk vadon élő állatokkal. De én végig éneklek és ilyenkor gyorsabban telik az idő. Apa is így érzi, ezért mindig kéri, hogy énekeljek. Úgyhogy eléneklek még egyszer a Lélekerőt.

Mindig nézem, ahogy anya olvas és rákérdezek a betűkre. "Az ott egy g betű?" - igen. Akkor most már tudom. Azt hiszem, ha egy szóban egymás után felolvasom a betűket, akkor tudok olvasni. Szóval ezt teszem. Aztán egy idő után megtanulom összeolvasni őket. Megtanulok magamtól olvasni iskola előtt. Nagyon szeretem a betűket. Mindig írni akarok, több verses füzetem is van, tele versekkel és elkezdett regényeim is vannak. Persze sosem fejezem be őket, és később inkább maradok csak a verseknél.

Az óvodából való ballagás életem egyik legszebb napja volt.

Mintha magát a poklot hagytam volna ott.

Apa testvéreivel elmentünk fagyizni a családirag megszokott módon:

Mindenki be lett pakolva a Transit rakodóterébe.

Az iskolát újult reményekkel kezdtem.

Életemben először be tudtam illeszkedni valahova.

Egyenlőnek érezhettem magam.

A ceruzáim mindig színsorrendben állnak a tolltartómban és soha semmit nem hagyok szanaszét. Mindennek megvan a helye a táskámban, senki nem nyúlhat bele. Anya sem. Első naptól én pakolok be. Egyre rövidebbek a ceruzák, de nem engedem anyának, hogy újat adjon. Már nem lehet írni sem velük.

Anyának ez nem tetszett.

Tudta, hogy valami nem stimmel velem kapcsolatban.

Van egy szőke lány az osztályomban, akinek az anyja énektanárként dolgozik az iskolában. Nagyon befolyásos család az övék, orvos és tanár szülőkkel. A tanárok emiatt kivételeznek a

kislánnyal. Ő annyiszor írhatja meg a matek dolgozatot, ahányszor csak akarja. Ha valami nem tetszik neki, csak elsírja magát és a tanár megígéri neki, hogy megoldja a problémát.

Nagyon jó tanuló vagyok minden tárgy érdekel. Mi ketten, én és a szőke kislány vagyunk az osztályban a legjobb tanulók. Ez a tény a kislány anyukáját zavarja, aki nem igazán tudja elviselni, hogy van még egy gyerek, aki úgy teljesít, mint a lánya.

Közben az osztályomban is egyre jobban otthon érzem magam. Én találok ki a legtöbb játékot, és imádok örömet okozni a többieknek. Egyik nap az egyik játékomat játszva (valami futkározós, terminátoros játék, ugyanis nagyon odavoltam azért a filmért alsóban) a szőszies esik.

Botrány.

Éppen a többiekkel beszélgetek az udvaron, amikor az énektanár néni odajön hozzám, elhív onnan és megfenyeget. Azt mondja: "Erőszakos és agresszív vagy, és ez az egész, ami a lányommal történt a te hibád. Ki foglak rúgatni innen, ezt elhiheted!" Nagyon megijedek. Nem értem miért haragszik rám ennyire egy felnőtt, hiszen nem csináltam semmit.

Ezután az incidens után betiltották a "terminátoros" játékot.

Beszélni sem lehetett róla.

Az ének tanár néni nem szeret engem. Azt mondja, nem vesz fel a kórusba, mert csúnya, hogy ilyen mély és rekedt a hangom és én hiszek neki. Csalódott vagyok, hiszen nagyon szeretek énekelni, és eddig azt hittem jó is vagyok benne. Anya és apa mindig azt mondták különleges hangom van.

Az a tanárnő elvett tőlem valamit, amiről nagyon sokáig nem tudtam, mi az.

A lehetőséget vette el tőlem.

Sokáig úgy éreztem nem vagyok elég.

Mintha én nem lennék normális.

Második osztályban tartottak egy zenei bemutatót az iskolában, a közeli zeneiskolából jöttek diákok bemutatni hangszereiket. Akkor és ott eldöntöttem, hogy én zenélni fogok és nem érdekel, ki mit mond.

Hazamentem és azt mondtam: "Anyá, én jövő évtől fuvolázni fogok."

Az első kutyámat még óvodás koromban kaptam, emlékszem, ahogy apa odahozta a házunkhoz anyánál.

Németjuhász kutyus.

Amikor először meglátom, tudom, hogy mindig nagyon szeretni fogom, és vigyázni fogok rá, és ölelgetni és sétálni vele. Sötét van ugyan, de látom a pofiját, ahogy eszik.

Mindig tudtam, hogy ilyen kutyát akarok.

Tappancsnak neveztem el.

Ő volt a legjobb barátom. Amikor a Telken voltam, mindig mindenhová elkísért, végig ott volt velem amíg dolgoztunk és imádott velem játszani.

Nagyon intelligens állat volt.

Megtanítottam pacsizni meg minden.

Viszont sokszor elszökött és akármit csináltunk, hogy ne tegye, mindig talált kiutat.

Egy szombati nap van, apás hétvége. Hazaériünk apával a bevásárlásból és mindent bepakolunk a házba. Tappancs már megint elszökött. Apa ilyenkor megnyugtat, hogy úgyis hazajön és ha nem, nemsokára megint elmegyünk keresni. Van, hogy a közeli faluig is elment a hegy aljában.

Az előszobában ülök, amikor Tappancs bedugja a fejét az ajtón. Akkor még nem tudom, hogy valami nincs rendben. Amikor bejön, akkor meglátom. A hasa hosszában felszakadva, a belső szervei a földet súrolják. Nagyon megijedek, és beszaladok a szobámba. Minden összeomlik, valahogy úgy érzem, ez nem történhet meg.

Csak álmodom. De nem álmodom. Ez a valóság és nagyon korán szembesülök vele. Kimegyek és lefekszem a kutyám mellé. A legjobb barátom mellé. Apa zokog. Egyszer láttam sírni apát. Tappancs azt hiszi, meg tudjuk menteni és ettől megszakad a szívem. Hívjuk az állatorvost, megpróbálja elaltatni, de csak három injekció után van bármi hatása. Az én kiskutyám nagyon erős és nagyon élni akar.

Ekkor megszakadt valami bennem. Sosem voltunk vallásosak, de én akkor aznap imádkoztam és nem jött be. Soha többé nem tudtam komolyan kapcsolódni az állatokhoz, pedig imádtam őket.

De a Telken olyan dolgokat láttam, amiket soha nem fogok elfelejteni.

Nem csak a kutyám halt meg így.

Harmadik osztályban új énektagozatos tanár jött (a suliban két tagozat van, az egyik, ahova az énekesek járnak, ők járnak a kórusba is, és az angol, ahol én is vagyok). Egyszer amint a folyosón megyek énekelve, megállít és azt mondja nagyon különleges hangom van és hogy szívesen lát a kórusban.

Szerintem egy kicsit megmentett. Akkor abban a félévben át is iratkoztam zenére, és így már nem csak fuvolára jártam, hanem emelt énekre és kórusra is. Imádtam.

Valamikor ebben az időben apa megint megismételte azt, amit már pár éve megtett. Utána megint volt pénzünk, vettünk egy személykocsit. Ezután apa meg tudta építeni magának a garázst, amire kiskora óta vágyott. Ettől fogva otthonról is tudott dolgozni.

Az én állapotom közben egyre rosszabb lett.

A kényszerek állandósultak és kezdett magába szippantani a depresszió.

Mindig ott volt és csak arra várt, mikor jöhet és terülhet el rajtam.

Anya elvitt egy pszichológushoz és utána több, mint egy évig jártunk oda.

Bár nem sokra emlékszem az akkori kezelésből, azt tudom, hogy nagyon szerettem.

Amikorra befejeztük a terápiát, jobban lettem.

De sosem múlt el teljesen.

Volt, hogy már nem kellett cselekvési rituálékat csinálnom, de a fejemben mindig ott maradt A Hang. Most is itt van, ahogy írom ezeket a sorokat.

Többször voltak depressziós epizódjaim életemben, de a legintenzívebb olyan 11-12 éves korom körül volt.

Akkor úgy hívtam "A Rossz Érzés".

Most valószínűleg a Legrosszabbnak hívatkoznék rá.

Minden nap hányingerem van, folyamatos rettegés él bennem. Sehol sem érzem magam biztonságban és semmit sem élvezek amit eddig szerettem. Mindent fekete-fehérben látok és akármennyire próbálok a Rossz Érzésre hatni, mindig visszajön. Mindenhova követ engem, nem hagyva egyedül a saját fejemben. Akkor jelenik meg egy gondolat. "Legyen már vége." Tudom, hogy ez nem csak az érzésre vonatkozik, hanem ha kell, vele együtt az életemre is. Nem akarom többé folytatni.

Elkezdtem az egyik barátomékhöz járni. Az a ház vált az egyetlen menedékkemmé, ott éreztem magam a legnagyobb biztonságban.

Emlékszem, hogy soha nem akartam hazamenni.

Gyertyát gyújtottunk, gitároztunk és sokat énekeltünk.

Hétköznap délután van, téli idő, így hamar sötétedik. Ellazulok a fotelben, beszívom a már jól ismert füstölő ikonikus illatát és napok óta először ellazulok. Lélegzem. Itt minden könnyedebbnek tűnik, mintha nem húzna le a súly, ami általában ott ül a vállaimon. Nem kell megszólalnom, ha nem akarok. Hallom, ahogy a barátom és az anyja énekelnek, és a zongora is megszólal. Hangosnak tűnik kívülről, de belül valahogy mégis csend van.

Úgy éreztem, az ő házukban, amíg ők itt vannak nem érhet el a Rossz Érzés.

De amint kiléptem az ajtón, ott volt.

Visszagondolva mindig úgy érzem, hogy megmentettek. Megmentettek valami szörnyű dologtól, amit nem tudok megfogalmazni.

Egyszer csak vége van. Egyik este jönnek a gondolatok, a rengeteg felkavaró érzés és rohanok anya felé, hogy mentsen meg... de végül a mosdóba megyek és azzal a lendülettel hányok. Utána minden elcsendesült. Vége van. Nem jönnek a gondolatok, és ha jönnek is, le tudom győzni őket. Aznap este arról álmodom, hogy szembeszállok a gonosszal. Olyan erősnek érzem magam, sok idő óta először.

Aztán jöttek szebb időszakok is. A barátaimmal iskolába járni ajándék volt.

Sosem voltak még emberek, akiket ennyire szerettem volna. Amikor diákönkormányzati képviselőket választott az iskola, hetedikes voltam. Nagyon tetszett az egész hangulata, hogy kampányolni kellett, és a kampányba az egész osztályom beszállt mellettem, és meg is nyertem. Pont akkor törtem el a bokám, így mankóval jártam be, úgy mondtam a kampányszövegem és ragasztottam plakátokat.

Minden pénteken iskolarádiót vezettem, a gyerekek dalokat kérhettek és én imádtam csinálni.

Akkoriban voltam a leginkább önmagam.

Egyik délután a fiúk szokásosan a maszturbációról beszéltek és amikor hozzászóltam a témához nagyon meglepődtek. Akkor jöttem rá, hogy változtatni kell, hiszen, ha kamasz fiúk azt hiszik, hogy a lányok nem maszturbálnak, akkor nagy hiányosságok vannak az emberek gondolkodásában. Ez kettős mérce.

Az iskolai felvilágosítás órákról nem érdemes sokat beszélni, bugyuták és teljesen haszontalanok voltak. Az osztályban, amikor valaki nem tudott valamit, hozzám jött kérdezni, mert tudta, hogy pontos forrásokból szedem az információt és nem fogok mellébeszélni.

Elkezdtem szexuális felvilágosítást tartani a szünetekben, órák után és online is. Ha hazamentem, mindig videókat, felvilágosító oldalakat néztem és ha csak volt lehetőségem dokumentumfilmeket böngészttem. Annyi mindent megértettem és tudtam, hogy engem nem azért érdekel ez az egész, mert tinédzser vagyok.

Engem nem csak a testi vágyak hajtottak efelé a téma felé. Rájöttem, ezzel akarok foglalkozni.

Elkezdtem önismeretet tanulni, és megpróbáltam elhelyezni magam ebben az igen bonyolult világban. Nem volt könnyű dolgom. Olyan ember vagyok, akit nem lehet egyetlen szóval meghatározni semmilyen téren. Ez világ életemben zavart.

De már nem zavar. Ezért vagyok különleges. Megfoghatatlan az egész lényem.

Ez tesz azzá, aki vagyok.

Érkezett hozzánk egy új diák az osztályba. Félig spanyol, az apukája külföldön él.

Nagyon hamar beilleszkedett a baráti csoportunkba, meg is lepődtem milyen gyorsan.

Közöttünk senki sem normális. Nem mintha lenne olyan, de ha van, akkor mi nem azok vagyunk.

Később jobban is összebarátkoztam vele. Nagyon klassz ember volt és azért jött el a katolikus iskolából, ahova járt, mert bántották. Sokan jöttek a mi iskolánkba ilyen helyekről. Mi csak így hívtuk őket: "Szent iskolák".

Nagyon hamar legjobb barátokká váltunk, ilyet életemben először tapasztaltam.

Egyik nap látom a vágásokat a karján. Tudom, mik azok, mert volt már egy barátom, aki vagdosta magát. Elmondom, hogy itt vagyok neki, ha szüksége van valakire, akivel beszélhet. Nem tud megnyílni erről, ami nekem fáj, mert segíteni akarok.

Nagyon sok minden érdekeli, amikről szeretek beszélni, mint például a szexualitás, vagy az alapvető emberi anatómia. Aztán kiderült, ők nem beszélhetnek ilyenről otthon. Úgy nőtt fel, hogy nem beszéltek sem a szexről, sem a kapcsolatokról, érzelmekről, sem semmi hozzá kapcsolódóról.

Sokat tapasztaltam azt, hogy valaki járatlan ezekben a tabutémákban, nem csak a korosztályomban, de sok felnőtt között is van olyan, aki edukálatlan és az emberi anatómia alapjait sem ismeri.

Nem értettem, miért vannak olyan társadalmi szabályok, amelyek nem szolgálják a javunkat. Miért van az, hogy előbb van jogunk szexelni, mint óvszert venni?

Én sosem illettem be a társadalmi normák keretei közé.

Kiskoromtól kísérleteztem a hajammal, sosem lehetett tudni, milyen frizurával bukkanok fel másnap.

Volt, hogy nyírógéppel kopaszra nyírtam a fejem, volt, hogy csak félig nyírtam le, de mindegyiket imádtam.

Az emberek általában fiúnak néztek emiatt, ami csak azért zavart, mert sértőnek gondolom, hogy valaki fiú lenne attól, mert rövid a haja.

Egyébként meg nem szerettem, ha bárhova is be akarnak sorolni.

Fojtogatónak éreztem, bár ezt még nem tudtam megfogalmazni.

Az általános iskola utolsó éveiben sokat utaztunk a kórossal, életem legjobb nyarait éltem és a barátaimmal annyi időt töltöttünk, mint még soha. A legjobb barátom kibontakozott, önismereti útra indult.

Velünk nyírta le először a haját és kezdte felfedezni az igazi identitását.

Én nyolcadik osztályban kezdtem valami nagyon újat és teljes mértékben ismeretlen érzést érezni iránta.

Egyik barátomat sem engedtem nagyon közel magamhoz, nem vagyok ölelkezős típus.

Ez volt az első jel, hiszen folyton a közelében akartam lenni.

Imádtam mindent, amit csinált és egy idő után folyton együtt voltunk.

Csak érezni akartam az illatát, a közelében lenni.

Beleszerettem.

Aztán idővel felfedeztem, hogy a szexualitásom is olyan megfoghatatlan, mint én, nem lehet keretekbe, sémákba sorolni. Akárkit szerethetek. Ez az érzés felszabadító.

Ez sok mindent segített megértenem önmagammal kapcsolatban.

Akkoriban sok verset írtam, a szerelmem vált a múzsámmá és a szabadverseimet felolvastam neki.

Ülünk csendben a padon. A szántóföld lassan homályba borul, ahogy az utolsó napsugár is eltűnik a horizonton. Ez a leggyönyörűbb naplemente, amit valaha láttam. Vagy csak a mellettem ülő személy teszi ennyire széppé. Arra gondolok, hogy az ember sokszor utólag jön rá, ha egy esemény meghatározó jelentőségű az élete szempontjából. Én mégis azonnal tudom, hogy erre a pillanatra örökké emlékezni fogok.

Akkor elmondta, hogy már egy éve szeret engem.

Az ezutáni időszakban a tanárok már nagyon kiakadtak ránk, bántottak minket szavakkal és örültebbnél örültebb szabályokat hoztak.

Azt mondták veszélyt jelentünk a kisgyerekekre.

De én nem csináltam semmi rosszat. Mi nem csináltunk semmi rosszat...

Több, mint fél évig nem mehettünk egymáshoz másfél méternél közelebb.

Nem mentünk el az utazásokra, sem a kirándulásokra, mert tudtuk, hogy ránk más szabályok fognak vonatkozni.

A hely, ami eddig a második otthonom volt, egy újabb rémálommá vált, emiatt a ballagás innen is megkönnyebbülés volt.

Felszabadultam, egy új élet várt rám tárt karokkal, jön a nyár és most sok idő óta először szabad vagyok.

Már egy éve terveztünk egy spanyolországi utat a párom családjához.

Hárman akartunk menni, az egyik közös barátunk, a párom és én.

Én még sosem voltam külföldön azelőtt, szóval ez az olcsó utazási lehetőség boldoggá tett.

Amikor kiértünk és leszállt a repülő, elkezdődtek a gondok.

Az apja tudta, hogy együtt vagyunk és telefonon mindig úgy tűnt, hogy örül nekünk, de ez a valóságban nem igazán volt így.

Hiába volt üres vendégszobája a családnak, én egy alagsori szobában aludtam, vaságyon, nem maradhattunk egy emeleten sem.

Az a két hét olyan volt, mintha az egyik kalitkából repültünk volna a másikba. A mindennapos veszekedés csak a kezdet volt.

Ketten szorosán egymás mellett ülünk a barátommal, körülöttünk spanyolul kiabálnak, a párom apja, a nagyszülei, a rokonok, az arcuk vörös, nem értjük, mit mondanak, már órák óta kiabálnak, a párom sír, zokog, átölelném, hogy megvigasztaljam, az apja dühösen elrántja tőlem, velem is kiabál, nem értem... az apja tört magyarsággal magyarázza, ez bűn, örülünk, hogy nem kerülünk börtönbe... örüljek, hogy én nem kerülök börtönbe, mert az olyan emberek mint én, odavalóak.

Egy idegen országban voltam, életemben először, és csak a két barátomra számíhattam. A szorongástól és a félelemtől nem tudtam enni, nagyon sokat fogytam.

Amikor hazajöttünk úgy ünnepeltünk, hogy apáék kijöttek értünk a repülőtérrre kocsival és elmentünk egy nagyon menő vidámparkba és az egész napot ott töltöttük.

Az a nap szuper volt. Életemben először voltam akkora hullámvasutakon, lengőkarokon és olyan vízcicsúsdán, ami óriásit dobott rajtam.

A szerelmemnek két hét alatt kellett rájönnie, hogy milyen az apja valójában, hogy képes bármit megtenni, csak hogy kontrollálhassa és hogy csak addig a pontig elfogadó, amíg neki minden megfelel.

Mindig sok gondja volt az önbántalmazással.

Ezután a nyár nehezebben telt.

Augusztusban öngyilkossági kísérlete volt, és pszichiátriára került.

Minden nap meglátogattam és ott voltam vele az egész látogatási időben.

Az apja csak annyit mondott amikor megtudta: "Csinálhattad volna jobban is."

Megint egy sötét időszak következett.

Ezután az incidens után anyával felkerestük a régi pszichológusomat és szerencsére hamar bekerültem a rendszerbe.

Megkezdtem a terápiát. Újra.

Ezek után egy héttel kezdődött meg a középiskola és el lehet képzelni mennyire nagy kedvem volt hozzá.

A szomorú valóságba érkeztem, és rájöttem, hogy a szociális életem csak az általános iskolában volt annyira jó.

Elkezdtem emlékezni, hogy régen milyen magányos voltam.

Azokban a napokban minden napom a túlélésre ment, a párommal együtt.

Ott voltunk egymásnak és ez számított.

De nem volt könnyű.

A mi kapcsolatunkban sosem volt rózsaszín köd.

Én, ha megfogom a kezét az utcán számítok arra, amit mondani fognak nekünk.

Számítok a megjegyzésekre, a fenyegetésekre, amiket már annyiszor megkaptunk.

Valaki még elénk is köpött.

Azután sem volt könnyű, hogy a párom elmondta, hogy transznemű.

Én tudtam végig, de azt is tudtuk, hogy ezt mások nem fogják ilyen könnyen kezelni.

Amikor én elmondtam anyának, hogy ne hívjon lánynak, se fiúnak, eleinte nehezen kezelte, de aztán mindent megtett.

Elmondtam neki, hogy olyan érzés, mintha egy olyan dobozba próbálna beleszorítani, amibe csak az egyik lábam fér bele.

Fojtogatónak éreztem és érzem mind a mai napig.

A középiskolai életem kezdete nem volt könnyű.

Rengeteg mindennel kellett újra és újra megküzdennem, újradefiniálnom önmagam és megtalálni, ki is vagyok én.

Aztán idővel könnyebb lett. Az osztálytársaim türelmesen vártak arra, hogy befogadóbb legyek, hogy legyen energiám az ismerkedéshez.

Már második éve járok velük ebbe a közösségé ért osztályba, aminek büszkén mondhatom, hogy a tagja vagyok. Büszke vagyok magamra, amiért újra sikerült felállnom, és olyan életet kialakítanom, ami élhető. A pszichiáteremmel együtt már többen keresik nekem a megfelelő gyógyszert a kényszerbetegségemre, és én nem adtam fel még a reményt, hogy lehet erre is megoldás.

17 éves vagyok, egy kétéves, komoly kapcsolatban, ami inkább felnőtt, mint tinédzser szerelem. Ironikusan kicsit olyan, mint az életem. Sosem akartam előbb felnőni, de mivel parentifikált gyerek voltam, ez hamarabb megtörtént a kelleténél és ennek is megvan az ára.

Összességében úgy érzem, hogy szép életem van, és hogy már így is nagy dolgokat értem el.

A novellámban leírt emlékek nagyon fontosak annak a szempontjából, hogy ki is vagyok én és miért lettem olyan, amilyen lettem.

Hiszen, ha elmennék ezek mellett a tények mellett, a hátterem mellett, akkor csak azt látnánk, hogy most milyen vagyok, de azt nem, hogy miért vagyok ilyen.

Pedig szerintem az ugyanolyan fontos.

Szeretnék pszichológiával, különösen az emberi szexualitás pszichológiájával foglalkozni, érdekel a neurológia és ha ezeket tudnám ötvözni, az egy álom lenne.

Tudom, hogy hátrányos helyzetből indulok, és hogy mindent, amit elérek egyedül fogom elérni, de erőt ad, hogy a családom bátorít és hisz bennem.

Gondolkoztam azon is, hogy külföldre mennék tanulni és ha ez valahogy összejön akkor nagyon boldog leszek.

Célom a tudományos fokozat elérése és úgy gondolom képes vagyok rá.

Már most várom a szakdolgozatom védését, hiszen arról beszélhetek, amit szeretek és meggyőzhetem róla az embereket.

Imádok hosszú monológokban beszélni olyan témákról, amik érdekelnek.

A jövőben magamat úgy tudom elképzelni, amint előadásokat tartok, egyetemen, fórumokon és könyveket írok.

Az érdeklődésem fő témája az emberi agy és elme.

Azóta is kitűnő tanulmányi eredményeim vannak és dolgozom azon, hogy ez így is maradjon.

Sokszor ez nem könnyű a kényszergondolataim miatt, de a pszichológusom sokat segít.

Olyan jövőt szeretnék teremteni magamnak, amiben nem kell félnem önmagamnak lenni.

Olyat, ahol nem mondják azt, hogy túl sok vagyok. Ahol pont elég vagyok úgy, ahogy vagyok.

Ahol megfoghatom a párom kezét az utcán és nem kell félnem.

Ahol nem azt nézik, hogy mennyi pénz van a számlámon, hanem azt, hogy milyen értékek vannak bennem.

Ahol nem számít, hogy nő vagyok-e, vagy férfi, mert ugyanúgy esélyem és jogom van egyenlőként élni.

Tudom, hogy a változás mindig hosszú és bonyolult folyamat, de én része akarok lenni a változásnak.

Változtatni akarok a társadalmi hozzáállásokon, a szemléleteken és rengeteg gyerek számára szeretném eljuttatni az alapvető tudást.

Joguk van tudni arról, ami a testükben zajlik.

Joguk van beszélni róla, joguk van *érezni*.

